

De ongerechtigheid der heilige dingen.

Zingen: Psalm 65 : 1 en 6

Lezen : Hebreëen 5

Zingen: Psalm 81 : 11, 12 en 13

Zingen: Psalm 103 : 1, 2 en 7

Zingen: Psalm 68 : 10

Geliefden het Woord van God, hetwelk wij u thans willen prediken, staat in Exodus 28 : 36 t/m 38.

Verder zult gij een plaat maken van louter goud, en gij zult daarin graveren, gelijk men de zegelen graveert: De heiligheid des Heeren! En gij zult dezelve aanhechten met een hemelsblauw snoer, also dat zij aan den hoed zij; aan de voorste zijde des hoeds zal zij zijn.

En zij zal op het voorhoofd van Aäron zijn, opdat Aäron drage de ongerechtigheid der heilige dingen, welke de kinderen Israëls zullen geheiligd hebben, in alle gaven hunner geheiligde dingen; en zij zal geduriglijk aan zijn voorhoofd zijn, om henlieden voor het aangezicht des Heeren aangenaam te maken.

Het gaat in deze tekst over: De hogepriester dragende de ongerechtigheid der heilige dingen.

Dan moeten wij ons afvragen:

1e Wat zijn dan die heilige dingen?

2e Welke is die ongerechtigheid die de heilige dingen aanleeft?

3e Hoe wordt die ongerechtigheid weggenomen?

Op deze vragen geeft onze tekst een antwoord.

Vrienden, de wereld eist van een christen een volmaakt leven. Als u op het land of op de fabriek met niet-christenen werkt en u doet iets verkeerd, dan zijn ze er als de kippen bij om te zeggen: Bent u een christen? Bent u die man of die vrouw die naar de kerk gaat? Bent u vroom, bidt u voor het eten? En nu? De wereld eist dat we heilig zijn, maar de wereld helpt ons niet, om tot die door haar geëiste heiligheid te komen. Integendeel. De wereld tracht ons altijd allerlei struikelblokken op de weg te leggen opdat wij de Heere niet zullen vrezen en niet volmaakt zullen zijn in de dienst van God. Want dat is een voortdurende ergernis in het oog van de kinderen der wereld. Daarom haat ons de wereld, omdat we niet net als de wereld in haar ongerechtigheid meelopen. Maar nu eist God ook heiligheid in ons gehele leven. In alles wat we verdienen en in alles wat we besteden. In ons gezin, in ons huwelijksleven en in ons kerkelijk leven. "Zijt heilig, want Ik ben heilig," zo klinkt het Goddelijke Woord in 1 Petr. 1:16 ons tegemoet. Maar dit is nu de vertroosting

uit het Woord van God, dat God niet alleen heiligheid van ons eist, maar dat Hij ons ook heiligheid geeft. Hij eist niet alleen zijt heilig, maar Hij zegt in Joh.17:19 “En Ik heilige Mijzelve voor hen, opdat zij geheiligd mogen zijn in waarheid.” Dat is nu de grote vertroosting, die Gods Kerk ook op deze dag moed mag geven. Wij hebben ook heilige dingen. Daar kom ik straks nog op terug.

Als we nu in Gods huis gekomen zijn, dan gevoelen wij het in ons hart, dat de Heere niet tevreden is met één dag en dat de Heere niet tevreden is met een grote gift in de collectezak en dat de Heere niet tevreden is als we op deze dag trouw naar de kerk gekomen zijn. Het is goed dat u dat gedaan hebt, dat is zeker goed, dat is betamelijk. Maar indien u ooit vrede in uw gemoed met God gevonden hebt, dan vraagt u toch meer? Dan hebt u behoefte aan meer. Waarom? Wel, het is zo'n moeilijke zaak iets te doen – waar we ons hart niet in mee kunnen krijgen – om tot eer van God te leven. Als het niet uit ons hart komt, is alles wat we doen zo gebrekkig. Dan voelen we ons daar zo leeg onder, zo tekort en zo arm. Dan zeggen we: “Ach Heere, U weet het, ik gun het U van harte en ik zou ook niets liever willen dan U van ganser harte loven, maar Heere, ik voel me zo arm als alleen mijn lippen U maar prijzen, en ik mijn hart niet mee kan krijgen, en het niet van binnenuit komt.

Heere, wanneer ik die verbreking van mijn ziel niet gevoel en ik die innerlijke hoogachting niet heb en die warme liefde niet gevoel, die mij U alle liefde doet waardig schatten, wijl Gij mijn rechterhand woudt vatten. Heere, als ik dat niet heb, dan ben ik zo arm, dan ga ik vanavond zo leeg naar huis.” Dan zeg ik: “Heere ik heb wel Uw dag gehouden maar ik ben niet aan die plaats gekomen, waar ik toch zo graag verkeer; waar U op het hoogst verheerlijkt wordt en waar ik door Uw genade zalig word.” Voelt u?

Welnu, geliefden, de Heere eist van ons zulk een gestalte, zulk een heilige gestalte, maar de Heere geeft het ook. Hoor maar. Onder het Oude Testament heeft God voor een hogepriester gezorgd. Toen de dienst der schaduwen eenmaal was ingesteld, heeft Hij ook voorgeschreven dat er een hogepriester zou zijn, die in het Heiligdom verzoening zou doen voor de zonde van het volk. Die hogepriester op zichzelf was niet heilig. Dat was een mens net als wij, vol van zonde, maar die werd door God geheiligd. Afgezonderd van de mensen, door God geroepen, gelijk Aäron geroepen werd. En nu had de Heere die man niet alleen afgezonderd, maar de Heere heeft ook zeer nauwkeurig gezegd, wat die man doen moest, hoe hij het doen moest en hoe hij gekleed moest zijn. Want hij was in heel zijn verschijning en in alles wat hij deed een type, een voorbeeld, van de grote Hogepriester Jezus Christus. We vinden in het 28ste hoofdstuk van het boek Exodus zelfs de klederen beschreven, die men voor de hogepriester maken moest en die hij droeg. Hoe zijn rok er uit moest zien, hoe de efod moest zijn. Dat was weer een rok over zijn rok heen, waarop de borstlap bevestigd was, waarin twaalf stenen moesten zijn, waarin de twaalf namen van de stammen Israëls gegraveerd stonden. Op zijn schouders de twaalf namen van de stammen Israëls in

edelstenen gegraveerd. Onderaan de zoom van zijn kleed allerlei schelletjes en granaatappels opdat, wanneer hij in het heiligdom diende voor het aangezicht des Heeren, het volk zou horen dat de hogepriester dienstbaar was voor het volk. Bij al deze kleding moest hij ook een plaat hebben van louter goud en in die plaat moest gegraveerd staan, gelijk men de zegelen graveert: De heiligheid des Heeren. Dit mocht er maar niet zo opgekrast zijn, veel minder op geschilderd. En die plaat moest van louter goud zijn. Als u niet onbekend bent met de dienst der schaduwen onder het Oude Testament dan weet u, dat goud daar betekent het reine, het onbesmette en het hemelse. Bijvoorbeeld: het Heilige der Heiligen, dat was een kubus – net zo lang als breed en hoog – dat moest helemaal bekleed zijn met goud. En alles wat daarin stond, moest overdekt zijn met goud of van goud gemaakt. De ark, het verzoendeksel, de cherubs en het wierookvat, waarmee de hogepriester eenmaal per jaar met bloed inging in het Heilige der Heiligen, was allemaal met goud overtrokken. Goud, dat zag dus – u weet dat het Heilige der Heiligen een beeld was van de hemel – op het volmaakte, op het goddelijke, op het hemelse. Nu, zo moest de hogepriester dus een plaat hebben van louter goud met daarin gegraveerd: De heiligheid des Heeren. En die gouden plaat moest aan de voorzijde van zijn hoed bevestigd worden. Hij had een reine hoed op zijn hoofd. En aan de achterkant moest die plaat vastgemaakt worden met een hemelsblauw snoer. De kleur hemelsblauw duidt in de dienst der schaduwen telkens op het goddelijke, namelijk wat van God afdaalt. Die hemelsblauwe kleur komt u telkens weer tegen. In de deur van de voorhof was karmozijndraad, maar ook hemelsblauw en wit geweven. Wit is de kleur van de smetteloze heiligheid, blauw is de kleur van de hemel en goud is het volmaakte, het goddelijke. Welnu, die plaat van louter goud moest met dat hemelsblauwe snoer vastgemaakt worden aan de achterkant van de hoed van de hogepriester. En nu moest Aäron, wanneer hij voor het volk dienstbaar was bij God, die hogepriesterlijke kleding dragen en dan moest hij altijd de plaat waarop stond: De heiligheid des Heeren vóór op zijn hoed dragen. Waarom? Opdat Aäron wegdragen zou de ongerechtigheid van de heilige dingen, om de kinderen Israëls bij de Heere aangenaam te maken. Nu vraagt u, wat waren dan die heilige dingen? Ik wil eerst zeggen wat die heilige dingen voor die mensen onder het Oude Testament waren en vervolgens wat die heilige dingen voor ons zijn.

De heilige dingen voor de mensen van het Oude Testament.

Het volk Gods was een Verbondsvolk. De Heere had een verbond met dat volk gemaakt. Hij had gezegd: "Ik ben de Heere, uw God." Dat was het eerste. "Maar," had de Heere gezegd, "Nu wil Ik, dat ge die verbonds-verhouding ook van uw zijde tot uitdrukking brengt." God sloot het verbond met dat volk, maar in alle verbonden zijn twee delen begrepen. Ook hier. God sluit het verbond. Maar Hij zegt: Mijn volk nu wil Ik, dat gij trouw blijft aan die verbondssluiting en tot een teken daarvan moet gij Mij offeranden

brenge. De tienden van al uw inkomsten, de eerstelingen van uw vee en allerlei gaven die de Heere nauwkeurig voorgeschreven had in de ceremoniële wetten. Dat waren dus de dingen, die afgezonderd moesten worden in het dagelijkse leven van het volk van Israël, dat waren de heilige dingen. De andere dingen waren de profane dingen, de natuurlijke dingen, zoals de beesten, die zij thuis hadden en alles waarvan zij zelf mochten leven. Maar wat zij afzonderden voor de Heere, dat waren de heilige dingen. Die heilige dingen moesten zij op Dankdagen voor het aangezicht des Heeren brengen. Niet alsof de Heere die beesten nodig had, of een deel van hun veldvruchten of hun tienden. Wel neen, want alles wat Israël bracht voor het aangezicht des Heeren kwam ten diepste weer ten goede aan het volk. Weet u waarom? Wel, wat zij brachten voor Gods aangezicht, dat kregen zij ten dele zelf weer terug. Want er waren legio offeranden, waar de Heere alleen maar het vet van vroeg en dan kreeg de offeraar het vlees om met zijn gezin vrolijk te zijn en feest te vieren. Daar waren ook andere offeranden, b.v. de tienden, die moesten gebracht worden voor de levieten en de levieten gaven daarvan weer een tiende deel aan de priesters. Maar dat kregen zij ook weer terug als “geestelijke” gaven. Want als Israël de priesters en de levieten onderhield, dan mochten de priesters en de levieten het volk weer leren om in de wet des Heeren te gaan. Er was dus wederkerigheid. Als het volk zorgde voor de priesters en de levieten, dan zorgden de priesters en de levieten voor de geestelijke gaven, die zij in de naam des Heeren aan het volk mochten verkondigen. Zo ziet u, dat de dienst des Heeren toch een lieve dienst is. Dat alles wat we doen mogen in de dienst des Heeren geen vermoedheid voor ons moet zijn, maar dat dat eigenlijk allemaal ten goede komt aan ons zelf. Ergens heeft de Heere Jezus eens gezegd over de sabbat: De mens is er niet om de sabbat maar de sabbat is er om de mens. God zegt: “Ik heb die sabbat niet nodig, maar die hebt u nodig, zondaar. Daarom moet u die sabbat voor Mij houden, opdat u op die dag uit de sleur van uw leven tot het hogere doel zou komen.” Die sabbat is er voor ons. En zo is het nu ook met die geheiligde dingen. De Heere zegt in Psalm 50 :12: “Zo Mij hongerde, Ik zou het u niet zeggen; want Mijn is de wereld en haar volheid.” God zit niet om die ossen, stieren, schapen en duiven van Israël verlegen. Integendeel, Hij zegt in vers 10: “Want al het gedierte des wouds is Mijn, de beesten op duizend bergen,” maar hierin beproeft de Heere het hart van Zijn volk, opdat zij acht zouden geven op het Verbond des Heeren. Dat waren nu die heilige dingen. Nu vraagt u, ja, maar wij leven niet meer onder het Oude Testament. Wat zijn nu voor ons die geheiligde dingen? Onder het Nieuwe Testament zijn er niet meer van die afgezonderde dingen, zijn er niet meer een os, lam of duif, tienden en eerstelingen van dit of van dat. Dat behoorde bij de “kindse staat” van de Kerk. Ik zou het met een voorbeeld kunnen vergelijken: Als u nog kleine kinderen hebt, die naar de kerk gaan, dan zegt u tegen die kinderen: “Hier heb je dit, dat moet je in het eerste zakje doen en daar heb je dat, dat moet je in het tweede zakje doen.” Zo leert u uw kinderen de Heere geven.

Maar als uw kinderen volwassen en groot geworden zijn, dan gaat u niet meer tegen uw kinderen zeggen: “Nu moet je dit in het zakje of dat in het busje doen.” Dan zijn uw kinderen volwassen, dan worden zij geacht zelf te weten wat zij voor het aangezicht des Heeren zullen brengen. Zo is het nu eigenlijk ook met de stand tussen het Oude en Nieuwe Testament. Onder het Oude Testament leefde de Kerk onder “voogden en verzorgers,” zegt Paulus in de brief aan de Galaten. Maar onder het Nieuwe Testament is de Kerk ontslagen van voogden en verzorgers. Want gij hebt niet ontvangen de geest der dienstbaarheid, wederom tot vreeze; zegt Paulus. Maar gij hebt ontvangen de Geest der aanneming tot kinderen door Dewelke wij roepen: “Abba, Vader!” Dus de Kerk is onder het Nieuwe Testament tot volwassenheid gekomen. De kinderen zijn zonen geworden. Nu zegt de Heere: “Nu behoef Ik u niet het geld in uw hand te stoppen om te zeggen: Dat moet u geven. Maar nu mag u, als vrije kinderen, Mij dienen in de vrijheid, die Ik u gegeven heb.” Dat is het grote voorrecht van het Nieuwe Testament. Daarom hebben we nu niet meer van die “afgezonderde heilige dingen,” maar onder het Nieuwe Testament zijn alle dingen heilig geworden. Het hele leven van een christen, van de gemeente des Heeren, is heilig geworden. Paulus gaat zelfs zover dat hij zegt: “Hetzij dat gij eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het alles tot eer van God.” Dus nu is het niet alleen wanneer wij op zondag naar de kerk gaan, ook niet alleen de gaven die wij afzonderen voor kerk en diaconie, maar nu is het gehele leven van een christen een heilig leven. Al onze dingen zijn geheiligd onder het Nieuwe Testament. Nu is er geen profaan, d.w.z. onkerkelijk, ongeheiligd leven meer. Daarom kan er ook geen scheiding meer zijn tussen natuurlijk en geestelijk leven. Nu is het gehele leven door God gesteld in het licht van de eeuwigheid, in het licht van de verlossing die door Christus Jezus is. Dat houdt verband met het offer van Christus.

En nu komt het: Onze geheiligde dingen. Ik zal er enige noemen. Ons horen naar het Woord van God. Ons lezen van het Woord van God. Ons bidden rondom het Woord van God. Het onderwijs aan onze kinderen uit het Woord van God. Onze arbeid die we dagelijks verrichten als moeder in het gezin, als vader op de plaats waar God ons gesteld heeft. Ons eten en drinken en hetgeen ik al genoemd heb. Alles wordt betrokken onder die heilige dingen. Maar nu komt het. Als de Israëliet met zijn schaap, os of duif voor God kwam, dan moest dat gekeurd worden, dat moest heilig zijn, dan moesten zij dat brengen zonder vlek, zonder gebrek, zonder breuk en zonder schurftigheid. Het moest volmaakt, het moest heilig zijn. En zo brachten zij het. Maar ach, God zag ook toen het hart aan. Want een Israëliet kon een volkomen schaap brengen, maar als zijn hart niet volkomen was met de Heere, als zijn hart niet recht was voor God, dan was dat voor God toch niet aangenaam. Het kon zelfs zijn en zo stond het ook in de wetten der Joden, dat zo'n diertje van buiten wel schoon was, maar als ze dat dier gingen slachten, dat zijn lever aangetast was, of dat zijn ingewanden vol van verachtelijke

plagen waren, maar dan werd zo'n dier toch niet weggeworpen. Want, staat er in de wetten van de kinderen Israëls: de Hogepriester doet verzoening over de onreinheid van de heilige dingen. Dan werden zij, al was het dat het inwendige van hun dier niet rein was, toch met het bloed van het dier besprengd, alsof het rein was, omdat de hogepriester de ongerechtigheid van de heilige dingen droeg.

En nu wij, onder het Nieuwe Testament. Ik kan me voorstellen, dat er vandaag ook mensen zijn die zeggen: "Ja Heere, ik zou zo graag eens echt dankbaar zijn." Als u in uw leven wel eens gesmaakt hebt wat het is om waarachtig dankbaar te zijn voor God, dan verlangt u daar zo naar terug. Dat is zo'n goede, zalige plaats, dat is een plaats waar God de eer ontvangt, dat is een plaats waar we met lichaam en ziel voor Gods rekening liggen. Dat is een plaats waar de hemel begint, de eeuwige zaligheid. Nu zou het kunnen zijn, dat u vandaag zegt: "Nee, daar ben ik nu niet geweest en daar kan ik nu maar niet komen." Als ik terugzie van de Biddag naar de Dankdag: "Ach Heere, wat waren er dan weinig geheiligde dingen in mijn leven." Wat was het lezen uit de Bijbel soms sleur. Wat was het bidden 's morgens, 's middags, 's avonds soms een gewoonte. Wat was de opvoeding van mijn kinderen oppervlakkig. Ik ben meer bezig geweest voor hun tijdelijk onderhoud. Moet u dan niet zeggen: "Ach Heere, er zijn heilige dingen, inderdaad, maar het zijn heilige dingen die met ongerechtigheid bevlekt zijn." Al onze heilige dingen met ongerechtigheid bevlekt, wat kan ons dat moedeloos maken, wat kan ons dat bij de pakken neer doen zitten, als je maar niet bidden kan en je ziel klimt maar niet op tot God. Als je maar geen smart hebt over je zonden, terwijl je toch weet dat er heel wat zonden liggen tussen God en je ziel. Als je maar geen innerlijke verbondenheid hebt aan de Heere Jezus Christus, terwijl misschien in vroeger dagen je hart uitging vanwege Zijn spreken en je Hem nawandelde door bezaaide en onbezaaide wegen en je je leven leeg mocht wenen aan Zijn borst en steeds aan Zijn voeten mocht liggen, dat kan toch? Misschien zijn er van die tijden in uw leven geweest, dat je zegt: "Ja, wat leefde ik toen dicht bij de Heere Jezus, wat was Hij mij dierbaar, wat zong ik elke dag van Zijn liefde en trouw, wat werd mijn hart verzwoegen in Zijn liefde. O, als Hij mij met één van Zijn ogen aanzag, dan trof Hij mijn hart en dan noemde ik Hem de Schoonste van al de mensenkinderen, omdat genade in Zijn lippen uitgestort was." Ik heb gezegd: "Heere Jezus, Gij zijt blank en rood en Gij draagt de banier boven tienduizend. Gij zijt mijn Liefste, Gij zijt mijn Koning, mijn Borg, mijn Goël, mijn Zondenvernieler, mijn Heere en mijn Koning, mijn Heiland en mijn God." Misschien hebt u dit wel eens gezegd in het verborgen, toen Hij u dierbaar werd, toen Hij Zich over u nederboog en u dekte onder de slip van Zijn kleed en u vriendelijk toesprak, gelijk Hij eenmaal Ruth toegesproken heeft: "Zeg het, Mijn dochter." Wat drong het diep in uw ziel, toen Hij u zo vriendelijk aanspreken wilde en dat u eten van Hem kreeg, geestelijk voedsel en u vermaak had in Zijn gemeenschap. Nu zegt u misschien: "Ja, dat is er wel allemaal geweest, maar

ik twijfel of het wel waar is. Het is allemaal voorbij. Ik kan er niet meer komen.” En toch, als u dan op deze dag hier zit en als u dan op deze dag aan God denkt, aan hetgeen u weleer van Hem gesmaakt hebt, dan gaat toch uw ziel ernaar uit en dan zegt u: “Ach werd ik derwaarts weer geleid, dan zou mijn mond U de eer geven.” En dan zijn ook vandaag onze geheiligde dingen zo bevlekt, met zoveel ongerechtigheid, dat we misschien in zak en as nederzitten. Maar zie nu eens, nu had God voor de Israëliet, die dus met die heilige dingen voor Zijn aangezicht kwam, maar die door de ongerechtigheid bevlekt waren, een hogepriester gegeven met een gouden plaat op zijn voorhoofd en als de hogepriester nu die plaat maar droeg, dan had hij geen "persoonsheiligheid," maar dan had hij een "ambtsheiligheid," dan was hij voor God volmaakt heilig. God Zelf bond met dat hemelsblauwe snoer die gouden plaat aan de hoed van de hogepriester. Dat was een hemelsblauw snoer. Dat betekende dus: Dat heeft Gods goedkeuring. Dat wil zeggen: Dat is uit de hemel. En als de hogepriester inkwam voor Gods aangezicht, las God op de hoed van de hogepriester op die gouden plaat: "De Heiligheid des Heeren." Daarom waren de offeranden van de kinderen Israëls, hoewel in zichzelf met ongerechtigheid besmet, toch heilig voor het aangezicht des Heeren. In die leer werden de kinderen Israëls onderwezen en wat luisterden ze dan intens als de hogepriester in het Heilige inging, of ze hem daar bezig hoorden voor het aangezicht van God.

O, luistert gij zo ook wel eens, opdat ge de schelletjes en de granaatappels aan het kleed van de Hogepriester hoort rinkelen, die het binnenste Heiligdom is ingegaan? Luistert ge wel eens naar de stem van de Heilige Geest, wanneer het Woord gepredikt wordt en de heerlijkheid van de offerande van Christus daarin voorgesteld wordt, gaat dan uw ziel wel eens uit vanwege Zijn spreken en zegt ge dan wel eens: “Dierbare Jezus, doet U dat ook voor mij? Zijt Gij daar ook werkzaam voor mij?” En wanneer u dan zo in Zijn borgtocht mocht inblikken en uw hart teder werd vanwege Zijn ontferming en u Gods innerlijke barmhartigheden zag in de Zoon van Zijn liefde hoorde u dan de schelletjes niet en de granaatappels aan de zoom van Zijn kleed? O, al was het dat ge de Hogepriester Zelf nog niet zag, dan kreeg u toch weer moed, dan zei u: “Ja Heere, als U dan voor zulken raad weet, als U dan hen niet van U stoot; als U dan voor hen de offerande brengt voor het aangezicht Uws Vaders, ach dan kan het toch ook voor mij.” Wat gloorde dan de hoop in uw hart, geliefden. Nu, zulk een hogepriester had Israël. Maar wij onder het Nieuwe Testament hebben een Hogepriester die niet minder is dan de hogepriester onder het Oude Testament. Integendeel! Paulus zegt in de Hebreënbrief heel duidelijk: “Wij hebben geen Hogepriester, Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden. Want Hij is Zelf in alles verzocht geweest, doch zonder zonde.” Onze Hogepriester heeft niet alleen een ambtsheiligheid, maar Hij heeft ook een persoonsheiligheid. Onze Hogepriester heeft de gouden plaat niet nodig om aangenaam te zijn voor het aangezicht Zijns Vaders, maar onze Hogepriester is aangenaam voor het aangezicht van God, omdat Hij

afgescheiden is van de zondaren, omdat Hij God uit God is, blinkend heilig; heilig, zoals de Vader. En nu is die dierbare Hogepriester Jezus Christus ingegaan voor het aangezicht van Zijn Vader. Hier staat het! Waarom? Het antwoord vindt u in onze tekst: "En zij zal op het voorhoofd van Aäron zijn, opdat Aäron drage de ongerechtigheid der heilige dingen, welke de kinderen Israëls zullen geheiligd hebben, in alle gaven hunner geheiligde dingen; en zij zal geduriglijk aan zijn voorhoofd zijn, om henlieden voor het aangezicht des Heeren aangenaam te maken."

Nu is onze Hogepriester, het tegenbeeld van Aäron, Jezus Christus, ingegaan in het Heiligdom voor het aangezicht van Zijn Vader. Waarom? Opdat Hij drage de ongerechtigheid van de heilige dingen, die de kinderen Israëls geheiligd hebben. O, grijpt nu moed, treurigen van hart, grijpt nu moed, "bedroefden naar God," grijpt nu moed, "hongerigen en dorstigen naar de gerechtigheid," u die misschien vanavond in uw bank zit en zegt: "O God, het is allemaal zo gebrekkig, het is allemaal zo kreupel, het is allemaal zo ten dele, daar zijn zulke bergen van zonden en schuld. Ik heb niets waarmee ik voor Uw aangezicht komen kan, ik heb niets waarmee ik U behagen kan." Geliefden, eenmaal klonk er een stem uit de hoogwaardige heerlijkheid: "Dit is Mijn geliefde Zoon, dat is de grote Hogepriester Gods en der mensen, in Hem heb Ik al Mijn welbehagen. Hoort Hem!" Zo heeft God ons ook een Hogepriester gegeven naar Wie we mogen opzien, gelijk de kinderen Israëls naar de verhoogde slang in de woestijn. Zo heeft Hij ons het Manna gegeven uit de hemel, maar we moeten het zoeken buiten de legerplaats. We moeten niet blijven steken bij onze gebrekkige gebeden en bij onze gebrekkige heiligmaking of bij onze gebrekkige opvoeding en onze gebrekkige omgang met onze naasten. We moeten met ons gebrek en met onze heilige dingen in oprechtheid des harten bij de Hogepriester terecht komen, opdat Hij ze reinigen zou. Dat is dan ook zo in het leven van Gods kinderen, want als de Heere mij zou vragen: "Zou u nu niet heilig willen zijn," dan zou ik zeggen: "Heere, dat weet u, dat is mijn verlangen, dat is mijn leven, dat is mijn uitzien, dat is mijn hoop, dat ik straks heilig zal zijn, zoals Gij heilig zijt." Als de Heere mij nu zou vragen: "Zou u van alle zonden verlost willen zijn?" Dan zeg ik: "Ja Heere, hartelijk van alle zonden, van mijn liefste zonde, dat weet U, want de zonden zijn mij de dood geworden." Dat zeggen al Gods kinderen Paulus van harte na: "De zonden zijn mij de dood geworden." "O, het willen," zegt Paulus, "dat is wel bij mij, maar het goede te doen dat vind ik niet." Dat zegt u toch ook als Gods Geest u heeft aangeraakt, toen de Heere u in oorlog bracht met uzelf, toen u vanwege Gods goedertierenheden niet langer tegen God kon zondigen. Dan is het toch ook zo in uw leven geworden: "Heere, het willen is wel bij mij, maar het goede te doen dat vind ik niet." Dat leeft in het hart en in het leven van al Gods kinderen. Nee, dat moet u niet ontkennen. Het is niet goed, dat u dat ontkent. Gij moet om de ongerechtigheid, die de heilige dingen aankleven, niet zeggen: "Ik heb geen heilige dingen," dat is God niet aangenaam, dat mag u niet loochenen voor

God. Als u ooit vernederd geworden bent door Gods goedertierenheên en als u zich ooit aan Zijn voeten in het stof gebogen hebt, bekennende: “Gena, o God gena,” dan zijn er heilige dingen in uw leven. Dan heeft God die heilige dingen in uw leven gelegd. En al zijn die heilige dingen dan nog zo besmet en al rol ik telkens weer om en al val ik opnieuw, zodat ik zeggen moet: “O God, ik kom nooit meer overeind.” Zo blijven er nochtans heilige dingen in uw leven. Wat uit God geboren is, zondigt niet, want Zijn zaad blijft in hem, zegt God. Dat gaat nooit meer verloren. Ik denk soms dat het er niet meer is. Ik kan zelfs denken dat het, vanwege de ongerechtigheid, bij God niet meer in aanmerking komt, omdat bij God alleen het volmaakt heilige kan bestaan. Dat is wat anders, maar toch: Die heilige dingen blijven in het leven van Gods kinderen. Bij de kleinste van de kleinen zijn heilige dingen. Daar ligt een verlangen naar God, daar ligt een heimwee naar Zijn gemeenschap, daar ligt een roepen uit de diepte naar de levende God, daar ligt een smachtend verlangen naar verlossing van de zonden, daar ligt een uitzien naar gemeenschap met de Heere. Dat zijn die heilige dingen. En al zijn ze nu met ongerechtigheid besmet, dan mag ik u zeggen: Hier staat het: Er is een Hogepriester, die staat met een gouden plaat op Zijn hoed voor het aangezicht des Vaders om verzoening te doen over de ongerechtigheid van de heilige dingen van de kinderen Israëls.

Nu heb ik straks gezegd: Neen, Hij heeft geen gouden plaat, want die heeft Jezus niet nodig. Ik kom er nog op terug en ik zeg toch, ja, want heeft u wel eens gezien, hoe Hij die ongerechtigheden van uw heilige dingen heeft weggedragen? Heeft u die gouden plaat wel eens gezien met dat diepe graveersel, ik bedoel, hebt u die doornenkroon wel eens gezien, waar de punten van de doornen graveerselen maakten in het voorhoofd van Gods Zoon, onze Heiland? Hebt u wel eens gezien hoe God Zijn graveersel gegraveerd heeft? Ploegers hebben op Mijn rug geploegd, zij hebben hun voren lang getogen. Daar werd de Heiligheid des Heeren gegraveerd en Hij heeft dat graveersel gedragen, zelfs tot in de hel. Geen mens kan God liefde blijven bewijzen, als God hem van Zich stoot. Wij kunnen het kruis nimmer dragen ten einde toe. Er komt in ons leven een tijd dat wij zeggen: “Heere, nu kan het niet meer, nu wil ik het niet meer. Het kruis is te zwaar; ik kan het niet langer dragen. Het gaat als een stroom over mijn hoofd,” dan geef ik de moed op. Ik kan nooit volharden ten einde toe. Maar, geliefden, dat heeft Christus voor mij gedaan. Dat heeft Hij voor u gedaan, indien u waarlijk als een arm en verloren mens uitziet naar gerechtigheid voor God. Dat zeg ik u in de naam van God: “Dat heeft Hij voor u gedaan.” Hij heeft in de diepte van de hel de Vader lief gehad. Wat geen mens kan opbrengen, dat heeft Hij opgebracht. Daarmee heeft Hij de schuld van Zijn volk uit Gods boek gedaan, zodat God geen van onze zonden meer aanziet. Nu vindt Hij niet meer in toorn en wraak Zijn lust, want de hitte van Zijn gramschap is in Jezus bloed geblust. Komt, hongerigen en dorstigen, kleinen, ongelukkigen, paria’s die buiten staan, ellendigen, hier staat het: Hij heeft door de ongerechtigheid van de heilige

dingen der kinderen Israëls voor het aangezicht des Heeren weg te dragen , ons aangenaam gemaakt. Ja, zegt u, is dat ook voor mij? Ik hoor u vragen: "Voor wie is dat dan?" Is dat dan alleen voor dat volk dat zeggen mag: "Ik weet in Wien ik geloofd heb en ik ben verzekerd, dat Hij mijn pand bij Hem weggelegd, zal bewaren tot op die dag." Geliefden, dat heeft Hij weggedragen voor àl de kinderen Israëls. De kleinen met de groten, die nu onder het Nieuwe Testament tot de gemeente van Christus behoren, en door de Heilige Geest Christus zijn ingeplant, voor hen allen heeft Hij de ongerechtigheid van de heilige dingen weggedragen. O, u ziet het alleen nog niet. Uw oog is er nog voor gesloten. U durft uw hand niet vrijmoedig leggen op het hoofd van het offerdier. Geliefden, kom toch! God nodigt u om op deze dag uw hand, uw melaatse hand te leggen op het hoofd van het offerdier. O, ziet u Hem niet, die Hogepriester? Heeft Hij Zich niet in Zijn Woord aan u voorgesteld als de van God gegeven Verlosser? Hoort u Hem niet kermen in de diepte van Zijn smart: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Ziet ge Zijn gebroken ogen niet? Ze richten zich op u en zij bidden tot God: "Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen." Is er nu iemand die zegt: "Wij toch, wij ontvangen straf waardig, hetgeen wij gedaan hebben, maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan. Heere gedenk mijner, als Gij in Uw koninkrijk zult gekomen zijn." Hij vroeg om een gedachte. Dan zegt Jezus ook nu: "Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn."

Hoe komen we nu aan die wetenschap? Ach, geliefden, door je op Jezus te verlaten, door op Hem te zien en uw gebroken Borg te aanschouwen, dan vindt u door Hem vrede met God. Zalig worden is toch zo gemakkelijk. Het is toch zo gemakkelijk om heilig te worden, om rechtvaardig te worden voor God. Het is zo gemakkelijk; het is zien op Jezus. Het is toevlucht nemen tot Hem; het is je verlaten op Hem; het is je verliezen in Hem; het is enkel maar zeggen – dan moet het natuurlijk de taal van uw hart zijn – Jezus, mijn Jezus, mijn gerechtigheid voor God. Wanneer het geloof zo door de liefde werkende is, dan opent zich de hemel en dan zie ik de gouden plaat op het voorhoofd van mijn Borg, dan zie ik de striemen, die Hij droeg om mijnentwil. Weet u wat daar het gevolg van is? Dat verbreekt de verdoemende kracht van de wet, dat verbreekt de toorn van God; dan is die spits van de toorn Gods ingegaan in het hart van mijn lieve Borg, Jezus Christus. Ik had het verdiend, want ook mijn heilige dingen waren nog met ongerechtigheid besmet. Ik wist niet meer hoe ik ooit tot God moest genaken, ik wist niet meer hoe ik ooit uit mijn ellende moest komen. Toen opende Hij mij de Schriften en Hij liet mij zien, dat Hij om mijnentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat Hij mij, arme, met Zijn rijkdom vervullen zou. Hoort u! Dan ga ik niet meer spreken over mijn striemen en over mijn benauwdheid en over mijn ervaring. Dat heeft allemaal geen waarde voor God. Hoort u toch eens goed en luister er toch eens naar; het gaat er toch niet om, of ik het recht gedragen heb, want ik kan het recht Gods niet dragen. Daar zal ik ook nooit enige roem voor oogsten, dat ik er iets aan heb toegebracht, maar daar wordt het: Mijn Jezus

heeft voor mij het recht Gods getorst. Sion zal door dát recht verlost worden, dat recht wat in Christus verheerlijkt is. O, dit was de grote strijd van Luther. Luther, die zocht altijd maar verootmoedigd te worden. Hij sloeg zich met een zweep en midden in de nacht sloeg hij het dek van zich af en dan liet hij zich verstenen van kou om zijn lichaam maar tot dienstbaarheid te brengen, want hij dacht, als hij maar eens zo verootmoedigd was dat hij een "totaal verlorene voor God was," dat God hem dan in Zijn liefdearmen omhelzen zou. Hij werkte zich dood, maar hij kwam er niet. Toen liet God hem zien, ja openbaarde hem dat de gerechtigheid Gods in het Evangelie geopenbaard werd uit geloof tot geloof. Toen vielen de schellen van zijn ogen. Von Staupitz had hem er heen gewezen en zei: Broeder Maarten, niet aan het eind van uw boetvaardigheid vindt ge een genadig God, maar aan het begin. Von Staupitz had het goed gezien, hoewel Von Staupitz nooit een protestant geworden is, heeft hij toch, zijnde in die tijd in de roomse kerk, het wezen van de genade aan Luther mogen vertellen, totdat het God behaagde de schellen van de ogen van Luther te doen afvallen. Toen zag Luther het: Niet zijn striemen, niet zijn tranen, niet zijn kruis, niet zijn benauwdheid, niet zijn ondergaan in de hel, maar toen zag hij dat de "gerechtigheid Gods" geopenbaard was in het Evangelie, hoe dat God Zijn recht verkregen had, niet doordat ik buig onder Gods recht, maar doordat Hij, Gods Zoon, mijn Jezus, gebogen heeft onder het recht van God en toen was Luther zalig. Toen heeft hij het uitgeroepen: "Wij hebben geruild, wij hebben geruild, ik ben Jezus' zonde en Hij is mijn Gerechtigheid."

Hoort u het en zo gaat het nóg, mijne geliefden. We tobben wat af, er zijn wat valse leermeesters, ook onder ons, die altijd maar zeggen: "Ja maar, je zal eerst eens... en je zal dat beleefd moeten hebben, want toen de Heere aan mij....." en dan krijg je zülke verhalen wat de mensen meegemaakt hebben en hoe deze mensen gebogen hebben onder het recht. Mensen, al was u in de hel geweest, het is uw gerechtigheid voor God niet; want ik kan die losprijs, dat rantsoen aan God in tijd nog eeuwigheid voldoen, maar mijn Jezus, Die Borg en Zaligmaker, Die Christus der Schriften, Die heeft met één offerande geheiligd al degenen, die door Hem tot God gaan. Als u uw gebroken oog slaat op het Lam van God dan bent u rechtvaardig voor God, rechtvaardig als de heilige engelen in de Hemel, rechtvaardig als Abraham, Izaäk en Jakob, die nu voor God staan. Eén blik op Jezus, dat is het waarachtige geloof en met dat geloof kunnen we leven en in dat geloof kunnen we zalig sterven. Wie aan Jezus niet genoeg heeft, moet toch wel een grote gierigaard zijn. Wie met Zijn offer niet tevreden is en geen rust vindt in Zijn bloed, die kent het Evangelie niet. Hij is onze gerechtigheid voor God, Wiens naam Immanuel is, God met ons.

Er staat dat Hij die ongerechtigheid van de heilige dingen zal wegdragen, want die plaat zal geduriglijk op het voorhoofd van de Hogepriester zijn. Daar moet u eens goed over nadenken. Als u vanavond uw knieën buigt en u voelt zich zo ellendig, zo ongelukkig, zo leeg, zo arm, met wat u tegen geen mens

durft te vertellen; dan moet u hier nog eens aan denken. En zeg dan: “Ach, Heere Jezus, er staat dat U die plaat geduriglijk op het voorhoofd draagt, geduriglijk.” Hoort u dat, niet zomaar af en toe, wanneer wij het eens geloven. Niet zo af en toe, wanneer de liefde is opgewekt. Niet zo af en toe, wanneer wij eens hartelijk mogen omhelzen, maar óók dan wanneer we verre zijn van omhelzen. Óók dan als we het spoor bijster zijn, óók dan als we afzwerven en omzwerven van de Heere, dan draagt Hij die plaat "geduriglijk.” Er staat: Om de kinderen Israëls voor het aangezicht des Heeren aangenaam te maken. Hoort u dat goed? Het is dus zo, dat ze niet alleen voor God vrijgesteld worden van zonden en ongerechtigheid, maar zij worden zelfs aangenaam in de ogen van God. Dan is het niet alleen zo, dat God geen zonden meer ziet in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn Israël, maar dan is het, laat ik het zo zeggen, dan is het zo, zoals die verloren zoon terugkwam bij zijn vader. Die vader zei niet: Jongen wat heb je teruggebracht van de goederen die je meegenomen hebt? Heb je er nog wat van overgehouden? En wat denk je nu te gaan doen, want ik kan je de kost zomaar niet voor niets geven. Heb je nog krachten genoeg om straks op mijn land te werken? Van al deze dingen sprak de vader niets. Hij vergaf hem niet alleen die zee van schuld, die de zoon gemaakt had voor het aangezicht van God en zijn vader, maar hij nam hem ook weer aan als zijn lief kind. Dat kon die oudste zoon maar niet begrijpen. Deze zeide: “Ik heb nog nooit een bokje gehad om met mijn vrienden vrolijk te zijn.” Hij had altijd gediend om loon. Hij heeft nooit de vreugde gekend van het met open armen ontvangen worden door een liefhebbend vader. Hij heeft altijd gediend als een knecht. Maar de verloren zoon heeft het ervaren; die is weergekeerd en in de open armen van zijn vader gevallen en mocht een plaatsje hebben aan de rechterhand van zijn vader, terwijl het gemeste kalf van zijn vader – hoort u – geslacht werd. Geloof u niet dat hij een brok in zijn keel gehad heeft, toen de vader hem de spijs toereikte? Geloof u niet, dat zij daar begonnen vrolijk te zijn? Als u die avond zijn vader gesproken had over het goed dat zijn zoon doorgebracht had, dan zou hij geantwoord hebben: “Deze mijn zoon was dood en hij is weder levend geworden; hij was verloren en is gevonden.” Hij zou gezegd hebben: “Zwijg, want ik heb mijn kind weer terug dat ik lief heb met al de liefde van mijn hart.” Welnu, geliefden, we kunnen het niet begrijpen, maar toch is het zo, dat, wanneer ook wij ons gebroken oog zo op onze Zaligmaker slaan, wij weer zijn als Gods lieve kinderen, als hadden we nooit zonden gekend noch gedaan. Ja, zo dat God tevreden en verblijd met ons is. Dat we weer een plaats krijgen in het ouderlijk huis en we weer aan mogen zitten met het volk van God aan de Dis des Heeren, aan 's Vaders rechterhand. Al hebben we gezondigd als deze verloren zoon. Al hebben we ons leven vergooid als Maria Magdalena. Al hebben we gestolen en geroofd als Zachéüs en wat we dan ook gedaan hebben, al waren al de zonden van Adams nakroost op onze ziel saâmgebonden, dan wast dat dierbaar Bloed van onze gezegende Hogepriester de ongerechtigheid van onze heilige dingen af en Hij maakt ons aangenaam

voor het aangezicht van de Vader.

Ik las eens in een van de werken van Erskine: Dan doet Jezus, zoals een moeder doet. Een moeder wiens kind naar het veld gaat om een boeket voor moeder te plukken en dat kind komt terug; het heeft allerlei veldbloemen geplukt, maar ook veel onkruid en dan zegt dat kind: "Hier moeder, ik heb bloemen voor u geplukt." Dan zegt een rechtgeaarde moeder natuurlijk niet: "Ach kind ga weg met die rommel." Dan zegt een moeder, die blij is met haar kind: "Dank je wel hoor, dat vind ik lief van je, dat je bloemen voor moeder hebt geplukt." En wat doet die moeder? Die keert zich om en haalt het stinkende onkruid er uit en zet de bloemetjes in een vaasje. Dan is zowel de moeder als het kind blij. Erskine zegt: "Zo doet nu Jezus." Hij pakt al die kreupele werken van Zijn kinderen, die kreupele gebeden en kreupele krachtsinspanningen, die kreupele opvoeding en kreupele gemeenschap der heiligen, die neemt Jezus allemaal en keert Zijn rug naar de zondaar toe en haalt al het vuil er uit dat van de zondaar is, de ongerechte dingen, en zegt: "Vader, kijk eens, dat is van Uw kind, dat Ik gezaligd heb met Mijn Bloed." Erskine zegt: "Dan is God blij en de zondaar is blij en dan is Jezus ook blij." Kinderlijk, zult u zeggen: Ja, maar waar!. Ik heb gezegd: "Als u niet wordt als een kindeke, u kunt het Koninkrijk Gods niet ingaan. Zo staat Hij voor het aangezicht van Zijn Vader, Hij zegt: "Vader, Ik heb ze Uw Woord gegeven en zij hebben Uw Woord bewaard." Moet u eens indenken: Uw Woord bewaard. Straks zegt Petrus: "Ik ken Hem niet, mijn plaats moge in de hel zijn, als ik ooit iets met Jezus te maken gehad heb." Maar Jezus zegt: "Ze hebben Uw Woord bewaard." Ziet u wel dat Hij het vuil eruit haalt? Ziet U wel, dat Hij verzoening doet over al de ongerechtigheid van de heilige dingen? Hij zegt tegen Petrus: "De satan heeft u zeer begeerd te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude, en Ik heb goed voor u gesproken bij Mijn Vader op grond van Mijn offerande; u zult niet verloren gaan." O, geliefden, ik denk dat Petrus'tranen nooit meer gedroogd zijn: Hij is van Simon gezien, toen Hij zich over hem nederboog en hem aangenaam maakte voor het aangezicht van Zijn Vader.

Welnu, geliefden, we gaan eindigen. Is het nu ook in uw hart om die Hogepriester te mogen kennen en Hem al uw liefde waardig te schatten? Of hebt u nog geen geheiligde dingen in uw leven? Wat bent u dan arm. Wat bent u dan arm, als u nog nooit gebogen hebt voor God. Zoekt het dan toch nu bij de Heere eer het besluit bare, het zal zo erg zijn als u sterven moet zonder Jezus. Geleefd hebbende onder het Woord der waarheid, geleefd hebbende onder de vriendelijke nodigingen, geleefd hebbende onder de uitgebreide vleugelen van Christus, geleefd hebbende onder het dierbare Evangeliewoord en dan verloren te gaan. O, jongens en meisjes, wandelt toch niet verder eer dat je Hem hebt leren kennen, in Wie al de zaligheid is. Laat liever vrienden en vriendinnen varen, laat toch alles varen wat je ziel niet redden kan van het verderf. Om Hem te mogen gewinnen, want heus, Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft. O, als ge uw knieën buigt, Hij is geen harde God, Hij is

geen Baäl, Hij is geen Moloch, Hij is geen Boeddha, die zich van het gebed niets aantrekken. Neen, geliefden, zelfs de Ninevieten, die in stof en as aan Zijn voeten gingen liggen, heeft Hij gespaard. Zelfs Achab, goddelozer mens is er in de wereld niet geweest, als hij droefheid betoont over het doden van Naboth dan zegt de Heere tegen de profeet: “Ziet u dat: Achab vernedert zich, ga naar hem terug en zeg hem dat het kwaad in zijn dagen niet komen zal.” Is God niet goed, dat Hij nog zo’n goddeloos beest spaarde en het oordeel nog opschoort tot zijn nageslacht, omdat hij zich vernederde voor het aangezicht des Heeren. Ach, doet het ook eens, vernedert u ook eens voor God. Buigt toch ook eens voor het aangezicht des Heeren. Ja, zegt u: “Mijn hart is zo hard.” Welnu, er is raad, daar is hulp besteld bij een Held. Waar u het niet vermag, daar is Hij machtig. Zeg het dan maar tegen Hem: “Heere, mijn hart is zo hard, ik kan niet bidden, ik weet niet waar ik beginnen moet, ik weet de weg niet, ik durf mijn vrienden niet los te laten, ik durf het niet tegen mijn vrouw te zeggen, ik durf er niet voor uit te komen tegen mijn man.” Geliefden, als u biddend smeekt aan God, dan zal Hij het u geven. Hij heeft nog nooit een bidder laten staan. Hij heeft nog nooit tegen het huis van Jakob gezegd: “Zoek Mijn aangezicht tevergeefs. U kunt er niet minder van worden; want het is toch verloren. Als u leeft zoals u geboren bent, is het voor eeuwig verloren, tenzij dat u wederom geboren wordt. Dat is een daad, die God alleen in uw ziel verrichten kan. Daarom, laat Hem uw stem eens horen, dan zal Hij op uw gekerm acht geven en Hij zal u redden naar het Woord Zijner beloftenissen. Als uw hart eenmaal gaat breken en als uw oog gaat druipen naar God en als de hoogten van uw leven geslecht worden en u aanschouwt dat er bij Hem veel goedertierenheid en veel ontferming is, dan zult u ook "heilige dingen hebben voor Hem,” dan zult u met vreugde in het Huis des Heeren gaan, dan zal het Woord van God u dierbaar worden, dan zal het volk van God waar u mee wenst te reizen ook uw volk worden. Zeker, dan zult u ook meer en meer door de ontdekking des Geestes zien, dat er veel onreinheid kleeft aan uw heilige dingen. Dan zult u er zwaar onder gebukt gaan in dit leven en daarom zal het leven een woestijnreis zijn, moeitevol en zorgvol, maar dan ontbreekt het ons in de woestijn toch niet aan een wolkkolom en een vuurkolom. Dan ontbreekt het ons in de woestijn niet aan het Manna dat uit de hemel gedaald is. Dan ontbreekt het ons niet in de woestijn aan water uit de Steenrots. Dan zijn we wel ellendig en nooddruftig, zegt de dichter, ”maar de Heere denkt aan mij.” Is dat geen gelukkig volk, o, dan willen we het kruis wel dragen, zolang het God behaagt. Dan willen we de weg over bergen en dalen nog wat voortzetten, want dan gaan we straks naar die blijde zalen, waar vrede en vreugde is, want aldaar zal geen nacht zijn. Waar het Lam eeuwig onze kaars zal zijn en waar we in het licht van ‘sVaders aangezicht altijd zullen mogen wandelen. En weet u wat de grootste zaligheid van onze ziel zal zijn? Daar zullen wij onze Hogepriester zien, met de tekenen van Zijn waardigheid, met de littekenen der nagelen in Zijn handen en voeten. Daar zullen wij de punten van de doornenkroon, die Zijn slapen doorwonden,

aanschouwen en het zal ons een oorzaak zijn van eeuwige gelukzaligheid, want wij zullen zingen boven het lied der engelen in storeloze lofverheffing voor de troon van God en van het Lam. "Gij, O Lam Gods, Gij zijt waardig te ontvangen al mijn lof, mijn eer en mijn dankzegging, omdat Gij het gedaan hebt." En alzo zullen we altijd bij den Heere zijn. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.